

Droomhut

Even terug
naar het dorp, naar die korenbloemenblauwe zomer.
Het roestige landschap geeft zich meter na meter prijs
aan een hemelfietser. Een reiger vist met meer geduld.

Naar die klimboom, ver van de kerkklok, ver van
kronkelpad fatsoen, ver van waar de kerk je klein preekte
waar moeder de sfeer organiseerde. Naar de verbergplaats
met een maanraam in de bladerhuid. De takken boden
ruim onthaal om in de boomhut te vertellen waar ouders
niet bij kunnen. Hier werd in weinig Bijbelse woorden
besproken, wat jongens bij de boer zo graag bekeken.
Een droomhol voor gedachten die uitvliegen die met
een vogelblik kijken hoe je leven verder moet.

Je zag wolkenpartijen als Zwitserse bergen en wolken
die als oerossen aanstormen of de schapen spiegelen.
Hier kreeg ik blauwe gedachten, voelde het hoge heen
en weer waaien. Hier wachtte ik tot de hemel rood aan
liep toen haar mooi me niet meer los liet.

Kleurpotloden verf en woorden maakten dit verlangen
dat als mooi weer hangen bleef niet waar, zij ook niet.